

[Ib Thyregod.]

formandskab er omfattende og viser bl. a. den forbedring af boligkvaliteten, som er sket herhjemme, og også den nedsættelse af overbefolkningsgraden, som har fundet sted. Endvidere boligbyggeriets omfang set i forhold til andre lande, derunder de skandinaviske lande.

Denne udvikling må naturligvis fortsætte, og det er meget ønskeligt, at saneringen fremmes mest muligt efter den nye saneringslov, således som vel alle folketingets partier ønsker.

Men ud over dette, den økonomiske side og den kvalitetsmæssige side, er situationen jo den, at det ikke længere er nok blot at bygge. Trivselsproblemerne og trivselssynspunkter må i højere grad ind i den boligpolitiske debat.

Vi finder, at enfamiliehuset er en sund og god boligform både for familier med børn og familier uden børn, men også etagebyggeriet må forbedres i takt med den større velstand, der efterhånden vil komme, og som allerede er kommet.

De små lejligheder, som stadig bygges, og som engang vil blive fremtidens slum, hvis de ikke kan udvides, må forsvinde. Målet på lang sigt må være en fleksibel familiebolig, som kan udvides til at være stor og indskrænkes til at være lille efter familiens behov, og denne familiebolig skal også findes inden for etagebyggeriet. Arkitekterne arbejder med disse spørgsmål, og jeg tror, at boligselskaberne og de private i høj grad må være opmærksom på den udvikling, der her er tale om.

Udviklingen fra de små samfund, sognet, mod de større bysamfund gør, at vandringer fra land mod by, som fortsætter, skaber rodløshed og fremmedgørelse for mange af de mennesker, som bor i disse større samfund. Mange lever uden tilstrækkelig kontakt med andre mennesker, og kan planlægning af boligbyggeriet være med til at skabe en bedre kontakt, end det hidtil har været tilfældet, f. eks. gennem fællesanlæg, vil noget menneskeligt værdifuldt være opnået gennem et bedre boligbyggeri.

Boligproblemet har således en række sider, der står i nær sammenhæng med hinanden, den økonomiske, den sociale og den trivselsmæssige. Det bedre og billigere boligbyggeri,

som vi alle tilstræber, skabes gennem fri konkurrence, således at en boligreserve på ny kan opbygges, således som det var tilfældet før krigen, hvor der virkelig var ledige lejligheder, også i København.

Den sociale side bør løses gennem forbedret boligsikring og fremskyndelse af saneringen. Den trivselsmæssige side, der forudsætter et venligt og kontaktskabende boligmiljø, er også vigtig i denne sammenhæng.

Økonomer, arkitekter, sociale medarbejdere og andre må gå i samarbejde med politikerne om problemets løsning, og de politiske partier må prøve at se væk fra de kortsigtede politiske fordele.

Vi har alle læst hr. Aksel Larsens erindringer, hvor der bl. a. findes behandlet de 14 måneder, hvor socialdemokratiet og socialistisk folkeparti arbejdede sammen, men hvad fik socialistisk folkeparti egentlig reelt ud af de 14 måneder og det røde kabinet, der jo var en konsekvens af partiets kritik af boligforliget og den tilslutning, som denne politik fik hos vælgerne ved det daværende folketingsvalg? Det var kortsigtede fordele. De førte til en svækkelse af partiet og en splittelse, der førte til folketingsvalget i 1968 og en opsplitning af socialistisk folkeparti i 4 grupper, således som vi kan se det nu her i salen.

De politiske partier bør derfor i stedet for at forsøge at opnå disse kortsigtede politiske fordele gå ind i et samarbejde om et nyt langsigtet boligforlig, der rækker ud over 1974. Regeringspartierne er rede til at være med til sådanne forhandlinger og et sådant boligforlig.

Vi er fuldt ud klar over, således som det økonomiske råd også peger på det, at de foreliggende forslag om forhøjelse ved lejerskifte ikke er en endelig løsning, der kan fortsætte ud over 1974. En vis forbedring kan opnås, men i respekt for det indgåede boligforlig og i håbet om realistiske forhandlinger er dette regeringens udspil, som man naturligvis er parat til at gennemføre, men vi håber altså på videregående forhandlinger herom.

Befolkningen — og ungdommen — venter, at politikerne denne gang gør en virkelig indsats for at gennemføre en samlet løsning, hvor mange vanskeligheder der end måtte opstå i denne forbindelse. Boligproblemet har i den tid, der er gået, ikke været prioriteret tilstrækkelig højt, hverken af politikerne